

II OSK 3221/17 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2019-11-14	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2017-12-11	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Andrzej Jurkiewicz Paweł Miładowski /przewodniczący sprawozdawca/ Piotr Broda	
Symbol z opisem	6312 Odmowa wydania pozwolenia na broń	
Hasła tematyczne	Broń i materiały wybuchowe	
Sygn. powiązane	II OSK 3231/17 - Wyrok NSA z 2019-05-16 II SA/Wa 753/17 - Wyrok WSA w Warszawie z 2017-09-21 II SA/Wa 176/17 - Wyrok WSA w Warszawie z 2017-08-08	
Skarżony organ	Komendant Policji	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2012 poz 576 art. 10 ust. 1, art. 15 ust. 1 pkt 6 <i>Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji - tekst jednolity</i> Dz.U. 2016 poz 23 art. 7, art. 77 § 1, art. 80 <i>Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Paweł Miładowski (spr.) Sędziowie Sędzia NSA Andrzej Jurkiewicz Sędzia del. WSA Piotr Broda Protokolant starszy asystent sędziego Tomasz Szpojankowski po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej M. T. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2017 r. sygn. akt II SA/Wa 753/17 w sprawie ze skargi M. T. na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] marca 2017 r. nr [...] w przedmiocie odmowy wydania pozwolenia na broń palną do celów łowieckich I. oddała skargę kasacyjną; II. zasądza od M. T. na rzecz Komendanta Głównego Policji kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 753/17, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę skarżącego na zaskarżoną decyzję Komendanta Głównego Policji w przedmiocie odmowy wydania pozwolenia na broń palną do celów łowieckich. W uzasadnieniu wyroku Sąd przytoczył następujące okoliczności faktyczne i prawne sprawy.

Zaskarżoną decyzją Komendant Główny Policji utrzymał w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. z dnia [...] stycznia 2017 r., nr [...], o odmowie wydania skarżącemu pozwolenia na broń palną do celów łowieckich.

Organ odwoławczy, mając na względzie treść art. 10 ust. 1 i art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, wskazał, że w sprawie uwzględniono, iż skarżący jest osobą stanowiącą zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Oceny tej dokonano w oparciu o informację, że w okresie od 2013 r. do 2015 r. Policja wszczęła wobec niego szereg interwencji domowych w związku z konfliktem z byłą żoną (rodzina była objęta procedurą tzw. Niebieskiej Karty). Prowadzone były także wobec niego liczne postępowania karne i o wykroczenia, z których część zakończyła się skazaniem i ukaraniem (wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia [...] kwietnia 2012 r., sygn. akt [...] został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 230 § 1 Kodeksu karnego oraz z art. 271 § 1 K.k. – nastąpiło już zatarcie skazania, wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia [...]

kwietnia 2014 r., sygn. akt [...] utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia [...] stycznia 2015 r., sygn. akt [...] został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 K.k. – nastąpiło już zatarcie skazania, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia [...] czerwca 2016 r., sygn. akt [...] został ukarany za popełnienie wykroczenia z art. 107 Kodeksu wykroczeń). Ponadto w dniu [...] grudnia 2016 r. Komenda Powiatowa Policji w P. sporządziła wobec skarżącego akt oskarżenia nr [...] o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt za znęcanie się nad psem, którego był właścicielem.

Zdaniem Komendanta Głównego Policji, biorąc powyższe fakty pod uwagę należy stwierdzić, że pozostawanie skarżącego w stanie emocjonalnego i długotrwałego konfliktu rodzinnego, którego jest współwinnym, stanowi okoliczność wskazującą na istnienie zagrożenia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Wbrew pozytywnym opiniom osób trzecich, w środowisku rodzinnym nie posiada opinii wskazujących na wydanie mu pozwolenia na broń. Przeciwnie osoby mu najbliższe (wnuk i córki) są z nim skonfliktowane do tego stopnia, że został przez nie pobity. Fakt zaś popełnienia przestępstw z art. 230 § 1 K.k. i art. 271 § 1 K.k. dodatkowo świadczy, że wymieniony nie zawsze przestrzegał ustalonych przepisami prawa porządku publicznego, prezentując w ten sposób lekceważący stosunek do ustalonych zasad współżycia społecznego.

Powyższą decyzję zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skarżący, domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji i utrzymania jej w mocy decyzji organu I instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

- art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a. w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji przez utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji na skutek błędnego przyjęcia, że określona w art. 10 ust. 1 ustawy przesłanka w postaci niestanowienia zagrożenia dla siebie, porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego może być w aktualnym stanie prawnym interpretowana jako przesłanka samodzielna w oderwaniu od treści art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy tej ustawy;

- art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. przez dokonanie błędnej oceny zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji niewłaściwe uznanie, że fakt istnienia konfliktu w jego rodzinie, uprzednia karalność oraz okoliczność toczenia się wobec niego postępowania karnego o popełnienie przestępstwa z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt stanowią wystarczające podstawy do tego, aby zaliczyć go do osób stanowiących zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego i tym samym świadczą o istnieniu uzasadnionej obawy użycia broni palnej do popełnienia czynu zabronionego.

W odpowiedzi na skargę Komendant Główny Policji wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 753/17, oddalając skargę, wskazał na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, z którego wynika, że skarżący pozostaje w długotrwałym konflikcie rodzinnym zarówno z byłą żoną jak i wnukami i córką. Ponadto oprócz powołanych powyżej czynów popełnił również przestępstwa z art. 230 § 1 K.k. (płatna protekcja) i z art. 271 § 1 K.k. (poświadczenie nieprawdy w dokumencie), które, jak słusznie zwrócił uwagę organ w zaskarżonej decyzji, choć nie godzą w życie i zdrowie człowieka, to potwierdzają, że skarżący nie zawsze przestrzegał ustalonych przepisami prawa

porządku publicznego, prezentując lekceważący stosunek do ustalonych zasad współżycia społecznego. Zarówno wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia [...] kwietnia 2012 r., sygn. akt [...] skazujący skarżącego za czyn z art. 157 § 2 K.k. (przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu), jak i wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia [...] czerwca 2016 r., sygn. akt [...] skazujący go za wykroczenie z art. 107 K.w. na karę grzywny świadczą o jego niespokojnym, a wręcz agresywnym usposobieniu.

W ustalonych zatem w niniejszej sprawie okolicznościach uzasadniona jest obawa, że posiadanie przez skarżącego broni mogłoby stworzyć zagrożenie dla porządku lub bezpieczeństwa publicznego.

W ocenie Sądu, fakt, że skarżący w przeszłości dopuszczał się naruszeń prawa, za co był karany sędownie (jakkolwiek wyroki uległy już zatarciu z mocy prawa), a także okoliczność, że obecnie toczy się wobec niego postępowanie karne m.in. o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt dowodzi, iż jego postawa życiowa nie uległa zmianie, a to z kolei prowadzi do konkluzji, że zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z prawem.

Oceny tej nie zmienia powoływanie się przez skarżącego na pozytywne opinie środowiska pozarodzinnego.

Sąd, odnosząc się do pozostałych zarzutów skarżącego dotyczących naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a., wskazał, że nie zasługują one na uwzględnienie. Organ wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, uwzględniając jej przedmiot – wydanie pozwolenia na broń palną do celów łowieckich, a także należycie ocenił materiał dowodowy oraz szczegółowo uzasadnił rozstrzygnięcie. Ocena dowodów dokonana przez organ była oceną swobodną, lecz nie dowolną. Organ swoje stanowisko szczegółowo uzasadnił, odwołując się przy tym i wnikliwie analizując okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy, a przedstawiona w zaskarżonej decyzji argumentacja nie nasuwa istotnych zastrzeżeń. Z uzasadnienia tej decyzji wynika jednoznacznie na jakich dowodach organ oparł swe ustalenia. Świadczy o tym chociażby odwołanie się w treści uzasadnienia do konkretnych kart akt postępowania administracyjnego, jak również analiza okoliczności wynikających z tych dowodów.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku opartą na przesłankach z art. 174 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.), zwanej dalej "p.p.s.a.", złożył skarżący, wnosząc o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez wydanie skarżącemu pozwolenia na posiadanie broni palnej do celów łowieckich albo ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie oraz zwrot od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576) przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd – za organami I i II instancji – że znajdująca się w tym przepisie przesłanka "niestanowienia zagrożenia dla siebie, porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego" może być w aktualnym stanie prawnym interpretowana jako samodzielna przesłanka decydująca o możliwości odmowy wydania pozwolenia na broń, w oderwaniu od treści art. 15 ust. 1

pkt 6 tej ustawy.

Ponadto zarzucono naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 151 p.p.s.a. i art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. przez nieuzasadnione oddalenie skargi na skutek błędnego uznania przez Sąd – za organami I i II instancji – że fakt istnienia konfliktu w rodzinie skarżącego oraz jego uprzednia karalność stanowią wystarczające podstawy do tego, aby zaliczyć go do osób stanowiących zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego i tym samym świadczą o istnieniu uzasadnionej obawy użycia przez skarżącego broni palnej do celów sprzecznych z bezpieczeństwem i interesem publicznym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Komendant Główny Policji wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 183 § 1 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej z urzędu biorąc pod rozwagę jedynie nieważność postępowania.

Wobec tego, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a., a nadto nie zachodzi również żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 p.p.s.a., które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu pierwszej instancji, Naczelny Sąd Administracyjny dokonał takiej kontroli zaskarżonego wyroku jedynie w zakresie wyznaczonym podstawami skargi kasacyjnej.

Naczelny Sąd Administracyjny orzekający w niniejszej sprawie za niezasadne uznał zarzuty skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego i procesowego.

Wbrew argumentacji zawartej w skardze kasacyjnej Sąd I instancji prawidłowo dokonał wykładni art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, który zawiera pozytywną przesłankę warunkującą udzielenie pozwolenia na broń. Zgodnie z tym przepisem wymagane jest wykazanie, że wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. W tym kontekście bez znaczenia dla dokonywanej na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji oceny sprawy jest treść art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy, który zawiera inną – przesłankę negatywną związaną z prawomocnym skazaniem wnioskodawcy za przestępstwa, o jakich mowa w tym przepisie. W kontekście rozpatrywania zaistnienia przesłanki z art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy (w odróżnieniu od przesłanki z art. 10 ust. 1) ma zaś znaczenie, że dotychczas wydane prawomocne wyroki skazujące mogą ulec zatarciu. Jednak zaistniałe w tym zakresie okoliczności nie pozbawiają organu Policji ich uwzględnienia na podstawie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. przy ocenie tego, czy wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Dlatego w okolicznościach tej sprawy zaskarżona decyzja nie zapadła na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy, lecz na podstawie art. 10 ust. 1 tej ustawy, który zawiera przesłankę, zgodnie z którą wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego – o czym już wyżej była mowa. W związku z tym w niniejszej sprawie oceniono, że skarżący swoją dotychczasową postawą życiową nie daje rękojmi w zakresie zagrożenia dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego, jako że dopuszczał się

czynów, które w dacie wydania zaskarżonej decyzji pozwalały na stwierdzenie, że jest osobą wzbudzającą zagrożenie w przypadku posiadania broni. Późniejsze zakończenie w sposób pozytywny dla skarżącego wszczętych postępowań nie deprecjonuje oceny organów Policji w zakresie braku pozytywnej przesłanki do wydania pozwolenia na broń, tym bardziej, że w sprawie uwzględniono także wyroki skazujące skarżącego za popełnienie przestępstw i wykroczeń, mimo że niektóre z nich uległy już zatarciu. Co prawda, okoliczność zatarcia nie pozwala na przypisanie skarżącemu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, a więc zaistnienia przesłanki negatywnej określonej w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, ale sam fakt zaistnienia określonych zachowań skarżącego utwierdza ocenę organów w zakresie obawy użycia broni przez skarżącego w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego. Nie może bowiem dochodzić do takich sytuacji, że organy Policji nie będą miały możliwości oceny osoby wnioskodawcy w kontekście zagrożenia bezpieczeństwa publicznego. Ustawodawca przyznał organom właściwym w sprawach pozwoleń na broń prawo do określania przesłanek świadczących o zagrożeniu m.in. dla porządku lub bezpieczeństwa publicznego i uznał, że nałożony na nie ustawowo obowiązek ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, winien być realizowany także poprzez odpowiednią politykę w sprawie dostępu do broni palnej, kształtowaną poprzez pryzmat interesu społecznego. Ocena taka oczywiście nie może nosić znamion dowolności i takich znamion nie zawiera ocena przeprowadzona przez organy policji w niniejszej sprawie. Powyższa wykładnia art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji wynika z tego, że to osoby ubiegające się o pozwolenie na broń powinny dawać rękojmię przestrzegania bezpieczeństwa i porządku publicznego. Tym bardziej, że prawo posiadania broni nie należy w Polsce do praw obywatelskich gwarantowanych w Konstytucji RP. Prawo do posiadania broni ma w świetle omawianej ustawy reglamentacyjny charakter, zatem osoby posiadające pozwolenie na broń powinny w sposób szczególny unikać kolizji z prawem i należy od nich wymagać nieskazitelnej postawy. Niewątpliwie stwierdzony w tej sprawie konflikt rodzinny, który ujawnił skłonności skarżącego do agresywnego i niekontrolowanego zachowania lub stosowania przemocy, w sposób niewadliwy uwzględniono w sprawie. W skardze kasacyjnej nie podważono skutecznie oceny, że zaskarżona decyzja zapadła z uwzględnieniem art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a., a więc podstawie całości kształtu materiału dowodowego, który nie mógł stanowić podstawy do uznania, że w sprawie zachodzi pozytywna przesłanka z art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, tj. że skarżący nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Dlatego zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, a także art. 151 p.p.s.a. i art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. – nie zawierają usprawiedliwionych podstaw.

W tym miejscu należy wskazać, że sądy administracyjne kontrolują legalność decyzji organu administracji publicznej na datę jej wydania, także w odniesieniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Powoływanie się przez stronę skarżącą na później zaistniałe okoliczności (ustanie konfliktu rodzinnego wywołanego rozwodem) zasadniczo nie może mieć wpływu na ocenę legalności kontrolowanej decyzji administracyjnej. Należy wskazać, że odmowa wydania pozwolenia na broń palną do celów łowieckich nie oznacza, że skarżący raz na zawsze utracił możliwość uzyskania tego rodzaju pozwolenia. Jeżeli już po wydaniu zaskarżonej decyzji zmieniły się okoliczności, które mogą mieć wpływ na odmienną niż dotychczas ocenę postawy życiowej skarżącego, to niewykluczone, że przy rozpatrywaniu przez organ Policji kolejnego wniosku skarżącego, będą zachodziły podstawy do wypowiedzenia odmiennej oceny niż zawarta w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do treści art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji.

Z tych względów, na podstawie art. 184 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach orzeczono na podstawie art. 204 pkt 1 p.p.s.a.